

dusle.club

YAŞAM 5 YAZILARI

TÜKETİLEN MUTLULUK

Hayatımıza bir anlam katabilmek ve yaşadım diyebilmek için üstüne eklememiz gereken kavramlar oluyor.

Ahlaklı yaşadım , severek yaşadım, mutlu yaşadım, huzurluyum demek istiyoruz.

Sadece yaşamak yeterli olmuyor.

Daha fazlasını , daha anlamlısını , mutluluğu istiyoruz.

Nedir mutluluk ?

Sokratese göre yaşamın amacı ve herkesin peşinden koştuğu en yüksek iyi mutluluktur.

Mutluluğa erişmenin yolu ise bilgidir.

Doğru bilgi insanı doğru eylemlerde bulunmaya götürür demiş.

Mutluluğu doğru bilgiyle ve eylemle ilişkilendirmiş.

Antik Yunanlıların mutluluk için kullandıkları terim eudaimonia dır.

Karşılığı da iyi olma halidir.

Eu iyiyi , daimon ise Sokratese göre kendisine yol gösteren onu aşırılıklardan alıkoyan, yanlışlıklar yapmasını önleyen içsel bir sesi ifade eder.

Bu sesi vicdan ya da ahlaki bir ses olarak düşünebiliriz.

Aristoya göre mutluluk erdemli olma ve erdeme uygun davranışlar sergileme halidir.

Farabi yapılan her iyi iş mutluluk yolunda atılan adımdır demiş.

Mutluluk daima başkasına temas etmeyi , aktarmayı , paylaşmayı gerektirir. Tek başına yaşanabilen

değil ,birlikte çoğaltılabilen.

Günümüzde mutluluk bu tarihsel anlamlarını yitirmiş, kapitalizmin ve eğitilmeyen iç dünyamızın

ortaklaşa ilerlediği bir yolculuğuna dönmüştür.

Sen değerlisin (ama o değil) önce kendini düşün , kendini şımart, toplumsallıklardan uzak dur, aman ha birlikte değil tek başına ,kazara yolun insanlarla da kesişirse o zaman unutma ki önce senin varlığın kutsanacak anlayışıyla davranacaksın.

Tabi ki tüm bunlar da parayla olacak.

Sistem bize sürekli kodlar gönderir. Tüket , acele et, en iyisi en güzeli senin olsun ,ama biraz hızlı tüket çünkü daha iyileri senin için üretiliyor.

Tüketim zaman alır sistem bu zamanı en aza indirmek ister çok vakit alan emekle yoğrulmuş ama az fayda sağlayan her şey eskimiştir.

Bize yeni olan lazımdır.

Beklemek çağımızın en can sıkıcı durumlarından biridir.

Her şey hızla akar zaman, insan, geçmiş, gelecek. Acele etmeliyizdir.

Tüketimden başımız dönmelidir , durursak kayboluruz. Bizlere sürekli böyle daha da mutlu olacağımız empoze edilir.

Oysa daha fazla tüketim güvence ve doymuşluk hissi yerine endişe artışına neden olur.

Sahip olunanlar asla yeterli değildir.

Herkesin bütçesinin iyi bir arabaya yettiği yerde gözü yüksekte olanların, hırslıların, zamanın ruhunu kavramış olanların daha lüks bir arabaya ulaşmaktan başka şansları yoktur.

Kısacası tüketim çılgınlığı bizi bizden alır.

**Sürekliliğin yerini geçici olanlar alır. Bağlanma korkusu bizi kuşatır.
Ne bir insana ne bir hayvana ne de eşyaya .**

**Eskinin bağıllık gerektiren ilişkilerinin yerini riske maruz kalmayı en
aza indiren, bağıllık vaadi olmayan ilişkiler alır.**

Fedakarlık kültürü artık ölmüştür.

**Kendimiz dışında bir şey uğruna yaşamamanın yükümlülüğü bize çok
ağır gelir.**

**Başka bir şeye bağıllık durumları ne kadar içten olursa olsun
fedakarlık aşamasına gelmeden durur.**

**Tüketim çılgınlığını tespit ederiz ama en ufak bir özveride
bulunamayız. Her şey bir ihtiyaçtır.**

Tüketemezsek mutsuz oluruz.

**Mutsuzluk tehdidine karşı en hassas kişiler en tepe ile en dip
arasında bulunan aradaki insanlardır.**

**Üstte olanların kendi üstün konumlarını korumak için hiçbir şey
yapmalarına gerek yoktur.**

**Alt sınıflarda olanlar kötü talihlerinden kurtulmak için neredeyse
hiçbir şey yapamazlar.**

**Ama aradaki insanların elde ettiklerini kaybetmemek için hep
daha fazla çalışmaya ihtiyaçları vardır.**

Bir dikkatsizlik sonucu ellerindeki her şey yitip gidebilir.

Sürekli kaygı halinde yaşamak zorundadır

**Mutsuzluk korkusu ile görünürde güven dolu olan anlar arasında
salınır dururlar.**

**Aslında mutluluğumuz için gerekli şeylerin en az yarısının bir fiyatı
yoktur ve mağazalarda satılmaz.**

**Bir alışveriş merkezi bize sevgiyi , dostluğu, iyi bir aile hayatını
satamaz.**

**Paranın satın alamayacağı , çoğaltılmayı gerektiren bir sürü
mutluluk bizi bekliyor.**

**Parayla sahip olacaklarımız ,ortak geleceğimiz için ise birleşerek
ortak mücadele etmeliyiz.**

MUTLULUK İNSANIN İYİLİĞİDİR.

Mutluluk insanın iyiliğidir.

İyilikten epeyce uzaklaştığımız günümüzde yeniden bize insan olduğumuzu iyi insan olduğumuzu hatırlatacak emareler görmek istiyoruz.

Varsa hepsine dört elle sarılmaya hazırız.

Kötülüğün cehaletin bizi toplum olarak sarmaladığını ve geleceğimizin hızlanarak ellerimizden kayacağını hissediyoruz.

Nedir tüm bunların kaynağı?

Bizi mutsuzluğa, edilgenliğe, pasifliğe iten nedenler neler?

Kendi gücümüzün veya güçsüzlüğümüzün sınırlarını görmek durduğumuz noktayı doğru kavramak hiç olmadığımız kadar gerçekçi olmak zorundayız.

Hayata karşı bir duruş ve netlik kazanmalıyız.

Kısacası bizi özgürleştirici bir eğitim sürecine dahil olmalıyız.

Anlatılan şeyler ne olursa olsun anlatılma sürecinde cansızlaşma ve taşlaşma eğiliminde.

Eğitim anlatım hastalığından mustarip.

Bilgi kendilerini bilen sayanların yine onlar tarafından hiçbir şey bilmez sayılanlara verdiği bir armağan.

Freire özgürleşmenin ezilenlere armağan edilecek bir şey olmadığını, onların özgürleşme mücadelelerine katılımıyla mümkün olduğunu söylüyor.

Bunun için eğitim sisteminin niteliği çok önemli.

Eğitim hiçbir zaman tarafsız değil.

Ya genç kuşakların bugünkü sistemin mantığına entegrasyonunu kolaylaştırıp , sisteme uyum işlevi görüyor .

Ya da gerçekliği eleştirel ve yaratıcı olarak ele alıp, dünyalarının dönüştürülmesine nasıl katılacaklarını keşfettikleri bir araç olarak özgürlük pratiği haline geliyor.

Ne kadar sessizlik kültürüne gömülü olursa olsun, her insanın ötekilerle diyalog içinde yüzleşerek dünyasına eleştirel bakma yeteneği var.

Ama bu yeteneği isteği talebi görmezden gelerek eğitimin kalitesi düşürülüyor, nitelikli eğitim hakkına sadece küçük bir azınlık sahip oluyor.

Hepimiz yalancı masal anlatıcılarının korkuyu çoğaltan ama yol göstermeyen masallarının kahramanları oluyoruz.

Doğruyu aslında hepimiz biliyoruz.

Ama bunun bedeli çok ağır.

İnsanlar dünya aracılığıyla birbirlerini eğitirler.

Söz yeni bir güç kazanır.

Özgürleşme mücadelesine katılım sanıldığı kadar kolay değildir.

Özgürlük bazen korkutur.

Özgürlük korkusu kişinin hayaletler görmesine yol açar.

Birey için özgürlüğün risklerine yeğlediği güvenlik sağlama gayreti bir sığınak olur.

Yalancı masalları dinlemek bizi uyuştursa da bildiğimiz budur.

İnsanlar özgürlük korkularını ender olarak kabul ederler.

Daha çok kendilerini özgürlük savunucuları şeklinde sunarak korkuyu kamufle ederler.

Kendilerine özgürlük beçliliğini yakıştırarak kuşkularına ve endişelerine köklü bir serinkanlılık havası katarlar.

Çoğunlukla özgürlüğü statükonun sürdürülmesiyle karıştırırlar.

Sahip olduğu konumu, statüyü makamı kaybetmeme uğruna sekterliğe varırlar.

Oysa bizim eleştirel bir ruhla beslenen radikalliğe ihtiyacımız vardır.

Gerçekler çok ağırdır ama birilerinin söylemesi gerekir.

Eleştirel radikallik daima yaratıcıdır.

Sekterlik, var olanı koruma isteği, gerçekleri çarpıtır, eğer ,büker.

Gizemlileştirir ve böylece de yabancılaştırır.

Radikalleşme ise eleştirir ve böylece özgürleştirir.

Radikalleşme somut nesnel gerçekliği dönüştürme çabasına sarılır.

Sekterlik ise gizemlileştirdiği ve irrasyonel olduğu için gerçekliği sahte bir gerçekliğe dönüştürür.

İnsanlaşma problemi daima insanın en temel problemi olduysa da artık kaçınılması imkansız bir mesele niteliğini kazanıyor.

Adaletsiz bir sosyal düzen ölüm, çaresizlik ve sefaletle besleniyor.

Sistemin koruyucu bekçileri ise her zaman yardıma hazır.

Sahte bir yüce gönüllülikle yardım ellerini uzatıyorlar.

Bir yoksulun karnını doyurup, bir çocuğu giydirip, hasta bir kadını tedavi edip ,çocuklarımızı mutlu ettik denilerek boy boy fotoğraflar çektiriliyor.

Ama eğitimsizliği, şiddeti, yozlaşmayı yaratan nedenlerin sistem tarafından her gün yeniden üretildiğini görmemiz istenmiyor.

Gerçek yüce gönüllülük sahte yardımseverliđi besleyen nedenleri yok etme mücadelesinin ta kendisidir.

Sahte yardımseverlik korku içindekileri, boyun eğdirilmişleri, hayatın reddedilmişlerini titrek ellerle avuç açmak zorunda bırakıyor.

Gerçek yüce gönüllülük bu ellerin yardıma daha az gerek duymasını, iş gören ve dünyayı dönüştüren insan elleri haline gelmesini sağlamaya çalışıyor.

Dünya ve insan bir diğeri olmadan var olamıyor.

İşlevsel açıdan baskı evcilleştiriyor.

Şiddet ezen, sömüren, ötekileri kişi saymayanlarca başlatılıyor.

Sevgisizliği başlatanlar seilmeyenler değil, sadece kendilerini sevdikleri için aslında sevmeyi beceremeyenler.

İnsanı reddeden kendilerine insan olma hakkı tanınmayanlar değil, onlardan insanlığı esirgeyenlerdir.

DÜŞÜN !

Farabi “ Önce doğruyu bilmek gerekir, doğru bilinirse yanlış da bilinir; ama önce yanlış bilinirse doğruya ulaşamaz “ demiş.

Yanılsa boğulduğumuz, yanlışı bir hayat felsefesi haline getirdiğimiz bu günlerde doğruya varmamız epey güç görünüyor.

Geçmiş içinde hem doğruları hem de yanlışları barındırır.

Biz yanlışlardan dersler alarak doğru olan yolda ilerlemek isteriz, kötünün ve yanlışın bizi boğmasını değil.

Bunu her zaman el yordamıyla kendimiz tek başına yapamayız da bir tarihin bir sistemin bize yol göstermesini bekleriz.

Sokağımızı aydınlatan ışıklar gibi yolumuzun da aydınlatılmasına ihtiyaç duyarız.

Ama bazen her şey bulanıklaşır.

Tüm değerler birbirine karışır.

Yanırlar doğrularla boy ölçüşebilir.

Değerler eskir.

Etik sınır demektir.

Potansiyel olarak yapılabilir olandan sakınmaktır.

Meslek etiği doğru davranış, dürüst, tarafsız, adil ve eşit olma hali olarak tarif edilir.

Çağdaş tıp etiğinin dört temel ilkesi vardır.

Özerklik, zarar vermeme, yararlılık ve adalet ilkeleri.

Ahlakın dili haklar yükümlülükler erdemler gibi isimler ve iyi, kötü, doğru ve yanlış, adil ve adil olmayan gibi sıfatlar içerir.

Bu tanımlamalara göre etik birincil olarak bilmekle ilgiliyken ahlak yapmakla ilgilidir.

Etik kurallar ayrıca hukukla da yakın ilişkilidir.

Kısacası hangi mesleği yapıyor olursak olalım belirli norm ve kurallarla kendimizi çerçevelemiş bir kalıp içerisinde buluruz.

Vicdanımızla kendi denetimimizi bir yere kadar yaparız ama bu yeterli değildir ve çok öznedir.

Adaletli ve tarafsız olduğuna inandığımız, liyakat sahibi, güçlünün yanında tavır almayan insan hayatına değer veren bir sistemler bütünü içinde olduğumuzu bilmek hukukun üstünlüğüne güvenmek isteriz.

Bir toplumda bu güven sarsıldığında domino taşı etkisiyle kötülükler peş peşe gelir.

Sistemin yarattığı çürümenin faturasını tek tek insanlardan çıkarmaya çalışırız.

Pergamon krallığının başkenti olan Bergama yüzyıllar boyu kültür, sanat ve sağlık merkezi olmuş.

Pergamon'un hastanesi olarak bilinen Asklepion'un İzmir'in Bergama ilçesinde MÖ 4 yy. da kurulduğu düşünülüyor.

Sağlık tanrısı Asklepios adına geyikli dağının yamaçlarında bir vadi içerisinde şifa verdiği inanan su kaynaklarının bulunduğu düzlükte kuruluyor.

Dokuz yüzyıl boyunca şifa dağıtmaya devam ediyor.

Antik çağın en önemli şifa kaynaklarından biri ve Galenos gibi ünlü hekimler de yetiştiriyor.

Asklepios Heykellerini yılanlı açısından tanıyabiliriz.

Yılan simgesi tıp biliminin simgesi haline burada gelmiş.

Rivayete göre bir hasta ölmek üzere olduğu için Asklepion'a alınmaz.

Kapıda beklerken iki yılanın zehirlerini kayadaki oluğa akıttığını görür.

Kendine zarar vermek için bu zehirleri içer fakat şifa bulur.

O zamandan bugüne yılan tıbbın simgesi haline gelir.

Yüzlerce yıl önce şifa dağıtmak adına hastanelerin kurulduğu topraklar bizim topraklarımız.

Böyle olunca bugün sağlık alanında çok daha iyi noktalarda olmamız gerekmez mi?

Bugün ise sağlıkta, eğitimde özelleştirme adı altında elimizde ne varsa masaya yatırılıyor.

Oysa ki sağlık en temel insan hakkı ve yasalarla güvence altına alınmalı.

Eğitim ise bir toplumun bugününü ve gelecekte nasıl yaşayacağını belirliyor.

Parasız ,bilimsel ve laik bir eğitim sistemi hepimizin vazgeçilmezi olmalı.

Kapitalizm öncesi uygarlıklar toplumsal dokuyu bozduğu için birlikte yaşama zarar verdiği için aşırılığa, ölçsüzlüğe, aç gözlülüğe, şımarıklığa olabildiğince izin vermiyorlardı.

Sınırsız istek, arzu ve şımarıklık asla bir erdem sayılmıyordu.

Kapitalizmle birlikte etik değerler aşınıyor ve ahlaki çürüme git gide bir kural haline geliyor.

Kapitalizm sınırsız büyüme, genişleme ve yayılma eğiliminden dolayı tüm değerlere saldırıyor.

Eğitim ve sağlık kapitalist sistemin saldırılarından doğrudan etkileniyor.

Etik yozlaşma ahlaki çürüme tüm dünyanın sorunu olabilir ama bizdeki sorun bunların en üst noktaya çıkması.

Varlık içindeki yoksulluğumuzun, mutsuzluğumuzun, geleceksizliğimizin acısını hepimiz çekiyoruz ama en yüksek bedeli çocuklarımıza, gençlerimize ödetiyoruz.

Bu fatura onlar için çok ağır .

Her türlü konformist yaklaşımımızın çocuklarımızın geleceğinden çaldığını göremiyor muyuz ?

Sahip olamadıklarımızdan dolayı utanmak yerine, fazlaca sahip olduklarımızdan dolayı utanmamız gerekmez mi?

DÜŞLE TOPLULUKLARI

dusle.club

dusle.club

AKADEMİLERİMİZ

dusle.club

ÜRETİMLERİMİZ

dusle.club

dusle.club

MEKANLARIMIZ

dusle.club

KOLLEKTİF YAZILAR